

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԲԱՐԵԳՈՐԾԱԿԱՆ ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ՄԻՈՒԹԵԱՆ ՀԻՄՆԱԴՐՄԱՆ ՀԱՆԳԱՄԱՆՔՆԵՐԸ

ՍԱՄՈՒԷԼ ՊՕՂՈՍԵԱՆ
Samvel77@mail.ru

Պետականութիւն չունեցող Հայ ժողովրդի համար Ի. դարի սկիզբը լեցուն էր արհաւիրքներով, իսկ անհատ բարերարների ջանքերով անհնար էր դարձանել վէրքերը, ուստի բարեգործական լուրջ կազմակերպութիւնների ստեղծման անհրաժեշտութիւն էր առաջացել Կովկասի Հայոց Բարեգործական Ընկերութեան ստեղծումը Թիֆլիսում (1881-1921), Հայոց Մարդասիրական Ընկերութիւնը Բաքուում, բաւական արդիւնաւէտ գործունէութիւն ծաւալեցին Անդրկովկասում հայկական դպրոցների ցանցը ընդլայնելու առումով, աջակցեցին մշակութային ու աղքատախնամ ձեռնարկներին, սակայն դրանք չվերածուեցին համազգային կառոյցների, քանի որ Կովկասի ռուսական իշխանութիւնները չթոյլատրեցին գործունէութիւն ծաւալել Անդրկովկասից դուրս: Այս շրջանում ստեղծուող բարեգործական կառոյցները, փաստօրէն, գործում էին ունէ պետութեան տարածքում եւ ի վիճակի չէին համահայկական ինդիւստրիա լուծել:

Մշակութային ու բարեգործական ուղղուածութեամբ ապակուսակցական, համազգային հզօր ընկերութիւն ստեղծելու գաղափարը Հայ գործիչների շրջանում բաւական երկար ժամանակ լուրջ քննարկումների առարկայ էր: Չմոռանանք, որ այդ շրջանում Հայ մշակութային ու յատկապէս կրթական կեանքի զարգացումը կապուած էր եկեղեցու, բարեգործական կառոյցների եւ բարերար անհատների աջակցութեան:

Հայ բուրժուազիայի ու մտաւորականութեան մի պատկառելի հատուածը քաղաքական ու յեղափոխական պայքարի միջոցով հայութեան վիճակը բարելաւելու գաղափարը անօգուտ, նոյնիսկ վնասակար էր համարում, քանի որ մտահոգուած էր, որ դա նոր գրգռութիւնների ու ջարդերի պատճառ կարող էր դառնալ: Նման պայմաններում օտարութեան մէջ գործող, ազգի ճակատագրով մտահոգուած Հայ գործիչներից շատերը եկել էին այն եզրակացութեան, որ հայրենի հողում բնակուող հայութեան վիճակը կարելի է բարելաւել միայն հայկական բարեսիրական միութիւն ստեղծելու միջոցով, որը չէր ունենալու քաղաքական ուղղուածութիւն, միաւորելու էր Հայ ժողովրդի բոլոր խւերին ու կուսակցութիւններին, աջակցելու էր հայութեան մտաւոր ու տնտեսական վերելքին:

Այդ առթիւ Լեւոն Չորմիսեանը (1896-1980) գրում է, որ Հայ բուրժուազիան դատապարտելի էր գտնում ոչ միայն յեղափոխական մեթոդը, այլ ընդհանրապէս քաղաքական գործունէութիւնը, եւ նրանց մէջ տարածուած էր այն մտայնութիւնը, թէ կարելի է արեւմտահայութեան վիճակը բարելաւել առանց հրապարակային, յստակ քաղաքական ծրագիր կազմելու եւ դրան հետեւելու, ապաքաղաքական գործունէութեամբ, «որ խորքին մէջ քաղաքականութեան կերպ մըն էր, քայց յստակ բանաձեւումով մը հոչակուած չէր»¹:

Արեւմտեան Հայաստանում բնակուող զաւառահայութեան ծանր, դժոխային վիճակը բարելաւելու խնդիրը զբաղեցնում էր բոլորին: Մեծ տէրութիւնների կողմից բարենորոգումների հարցի պարբերական արծարծումները այդպէս էլ չէին փոխում արեւմտահայերի վիճակը, այլ նոյնիսկ աւելի էին վատացնում եւ նոր ջարդերի պատճառ էին դառնում: Նման պայմաններում ազգային գործիչները տարբեր միջոցներ էին փնտռում, որոնցից մէկը համազգային հզօր կառույցի ստեղծումն էր, որ նիւթական օժանդակութիւն ցուցարբէրէր կարիքաւոր հայ բնակչութեանը:

Համընդհանուր վստահութիւն վայելող, համազգային բարեգործական կազմակերպութիւն անհրաժեշտ էր նաեւ հայ մեծահարուստների թողած կտակները ճիշտ օգտագործելու համար: Շատերն էին խոշոր գումարներ յատկացրել բարեգործական նպատակներով, սակայն դրանք կարճ ժամանակում փոշիանում էին եւ իրենց նպատակին լրիւ չէին ծառայում: Հիմնական թերութիւնը այն էր, որ անձեռնմխելի դրամագլուխ չէր պահւում եւ գումարները ամբողջութեամբ ծախսւում էին, որից յետոյ այդ հիմնադրամով ստեղծուած դպրոցը կամ որբանոցը փակւում էր կամ նոր նուիրատուութեան կարիք էր առաջանում: Դա, բնական է, չէր խրախուսում հարուստներին նոր գումարներ յատկացնելու՝ ազգային կարիքները հոգալու համար:

Հրապարակախօս Վահան Քիւրքճեանը (1878-1915) «Հայկական Միութիւնը» վերնադրով յողուածում զարգացնում էր այն միտքը, որ տարիներ շարունակ խորհրդակցութեան, հրապարակագրութեան եւ գործնական փորձերի առարկայ հանդիսացող Հայկական Միութիւնը պէտք է դառնայ քաղաքական միութիւնից զրկուած հայ ժողովրդի գերագոյն մարմինը եւ «ըրօքտէն ծրագրուած ՈՒՂՂՈՒԹԵԱՄԲ եւ կանոնաւոր ՏԵՒԱԿԱՆՈՒԹԵԱՄԲ ազգին բարոյական եւ տնտեսական շահերը պիտի պաշտպանէ»²:

Հայ գործիչները ոգեշնչուած էին յատկապէս Համաշխարհային Հրէական Դաշնութեան (Ալիանս Իզրայէլիթ Իւնիւերսալ) օրինակով: Այն ստեղծուել էր Փարիզում, 1860ին եւ բաւական արդիւնաւէտ գործունէութիւն էր ծաւալել հրեաներին օգնելու գործում: Այն նիւթական մեծ օժանդակութիւն ցոյց տուեց Ռուսաստանում կազմակերպուած հրէական ջարդերից տուժածներին: Ինչպէս յայտնի է, 1905ին սկսուել էր ռուսական առաջին յեղափոխութիւնը: Ցարական իշխանութիւնները տարբեր մեթոդներով փորձում էին Ռուսական կայսրութեան ժողովուրդներին հեռու պահել յեղափոխութիւնից: Այդ մեթոդներից էր տարբեր ժողովուրդների միջեւ ազգային ու կրօնական բախումներ հրահրելը: Անդրկովկասում ազգամիջեան ընդհարումներ կազմակերպուեցին հայերի ու կովկասի թաթարների (ներկայիս ադրբեջանցիների նախնիների) միջեւ: Իսկ Ուկրաինայում կազմակերպուեցին հրէական ջարդեր: Այդ ողբերգական իրադարձութիւնների հենց յաջորդ օրը եւրոպական թերթերը տեղեկացրին, որ Համաշխարհային Հրէական Միութիւնը 200.000 Ֆրանկի օգնութիւն է ուղարկել տուժած հրեաներին³: Հրէական Միութեան կողմից այդ կայծակնային օգնութեան փաստը հայ գործիչներին մտածել էր տալիս, որ անհրաժեշտ է ունենալ նմանատիպ կազմակերպութիւն, որը արագօրէն նիւթական աջակցութիւն ցոյց կը տար հայ աղէտեալներին:

Հայկական միութիւն ստեղծելու գաղափարը 1903ին գործնական հողի վրայ փորձեցին դնել փարիզահայ մի խումբ մտաւորականներ: Նրանք ստեղծե-

ցին «Հայկական Միութիւն» անունով մի կազմակերպութիւն, որի նպատակն էր. «1. Չարգացնել համերաշխութիւնը հայոց մէջ, 2. Պաշտպանել օրինական միջոցներով հայ ժողովրդին բարոյական ու նիւթական շահերը, 3. Անրապանդել հայ մտքին կապերը եւրոպական քաղաքակրթութեան հետ, եւ ճանչցնել Եւրոպային՝ հայ ժողովրդին ստատրական ու տնտեսական կեանքը, 4. Նպաստել հայ դպրոցներու զարգացման, աշխատիլ մասնատրապետ համալսարանական քաղաքի մը մէջ հայկական քոլեժի մը հիմնարկութեան, 5. Զաջալերել ամէն հրատարակութիւն եւ գործ որ կը ձգտի այս արդիւնքները յառաջ բերել»⁴։ Մակայն այդ կառույցը ինչ-ինչ պատճառներով այդպէս էլ չգործեց եւ ցրուեց։

Հայկական միութիւն ստեղծելու հարցը 1904-1905ին աշխուժօրէն սկսեց արժարժուել հայկական մամուլում (Անահիտ, Լուսաբեր, Շիրակ, Ազատ Բեմ, Բազմալէզ եւն.)։

1904ի վերջերից նման միութիւն ստեղծելու հարցը կրկին բարձրացրեց ճանաչուած հրապարակախօս, գրաքննադատ, գրող Արշակ Չօպանեանը (1872-1954) իր հրատարակած Անահիտ ամսագրում⁵։ Նա գտնում էր, որ չպէտք է փորձել վերակենդանացնել մէկուկէս տարի առաջ Փարիզում ստեղծուած, բայց չգործած «Հայկական Միութիւն»ը։ «Լաւագոյն է, - գրում է նա, - նորէն հիմնել այդպիսի մարմին մը, այնպիսի պայմաններու մէջ որ անոր կենսականութիւնը եւ տեսականութիւնը ապահովեն։ ...Պէտք է որ խումբ մը համասեռ (homogene) անձեր, իրար ճանչցող, սիրող, յարգող, եւ նիւթական կամ ստատրական լուրջ գոհողութիւններ ընելու կարող ու տրամադիր, իրենց ազատ կամքով ու համաձայնութեամբ, կազմեն կորիզ մը, զայն հաստատեն առաջուց հաւաքուած դրամական կարեւոր գումարի մը վրայ, եւ յետոյ հրապարակ գան գործելու, եւ այդ ձեւով կազմուած ընկերութիւնը հետզհետ ընդարձակելու համար։ Այսպէս կազմուած է Ալիանս Իսրայելիքը, ինչպէս եւ նմանօրինակ ընկերութիւններէն շատերը։ Մինչեւ որ այս պայմանները չլրանան, «Հայկական Միութեան» խոշոր ծրագրով ընկերութիւն մը չի կրնար յաջողիլ, եւ կամ՝ եթէ հիմնուի այդպիսի ընկերութիւն մը, Փարիզի մէջ արդէն գոյութիւն ունեցող փոքրիկ ընկերութիւններուն պէս սահմանափակ բան մը կը մնայ»⁶։ Նա գտնում էր, որ միութեան կենտրոնը անպատճառ պէտք է լինի Փարիզը, ուր կար ազատ գործունէութիւն ծաւալելու հնարաւորութիւն, եւ հաւաքուած էին բազմաթիւ ականաւոր հայ գործիչներ։

Նրան արձագանգեցին բազմաթիւ հայ պարբերականներ, այդ թւում Եգիպտահայ մամուլը՝ Լուսաբեր, Շիրակ, Ազատ Բեմ։ Բոլորն էլ պաշտպանեցին Չօպանեանի տեսակէտները եւ գտնում էին, որ նման կազմակերպութեան կենտրոնը պէտք է լինի Փարիզը։

Միայն Վենետիկի Միսիթարեանների Բազմալէզը զարգացրեց այն միտքը, որ հայկական միութիւն ստեղծելու ամենայարմար վայրը կարող է լինել Եգիպտոսը⁷։ Հեղինակը դա փաստարկում էր այնտեղի բազմամարդ ու մշտական հայ համայնքի առկայութեամբ, որ մօտ էր գտնուում հայրենիքին, կար ազատ գործունէութիւն ծաւալելու հնարաւորութիւն, իսկ հայերն այդ երկրի պետական, քաղաքական ու տնտեսական բնագաւառներում բաւական բարձր դիրք ունէին։ «Եգիպտոսը ամէնէն յարմար միջավայրն է, ուր կարելի ըլլայ հիմնել

գործ մը, որ մեր երկրէն դուրս՝ մեր ազգային կեանքին վրայ հզօրապէս պիտի ազդէ ամենաբարեբար սերգործութեամբ»⁸, - մատնանշում էր հեղինակը:

1904 Յունուարին Արփիար Արփիարեանը (1851-1908) վաճառ Մալէզեանին ուղարկած նամակում կարծիք էր յայտնում, որ անհրաժեշտ է մի ինչ-որ ազգային ընկերութիւն ստեղծել, որը կը նպաստէր հայերի տնտեսական ու մտաւոր զարգացմանը, առանց քաղաքական ու յեղափոխական ձեռնարկների⁹: Համահայկական միութիւն ստեղծելու նպատակով հաւաքներ կազմակերպեցին նաեւ Եգիպտոսի հայ մտաւորականները, նոյնիսկ ստեղծեցին յանձնախումբ՝ մշակելու ծրագիրն ու կանոնադրութիւնը, սակայն այդպէս էլ չկարողացան կազմակերպութիւնը կեանքի կոչել: Քիւրքճեանի վկայութեամբ վերջին անգամ հայկական միութիւն ստեղծելու նպատակով 1905 Հոկտեմբերին է կահիրէում 14 մարդուց բաղկացած ժողով գումարուել: Սակայն Պօղոս Նուբարի կողմից Հայկական Բարեգործական Ընդհանուր Միութիւն ստեղծելու լուրը վերջ է տուել այդ հաւաքներին¹⁰:

1905ի սկզբին Համահայկական կառույց ստեղծելու փորձ արեց կովկասահայ մեծահարուստ Ա. Մատուրեանը, որը Լոնդոնում հիմնեց «Հայկական Միութիւն» (Armenian Alliance): Սակայն այն նոյնպէս չկայացաւ եւ լուծարուեց 3 նիստից յետոյ:

Ինչպէս տեսնում ենք, Համահայկական բարեգործական կառույց ստեղծելու գաղափարը բաւական հասունացած էր հայութեան ծանր վիճակով մտահոգ գործիչների մօտ, անընդհատ արծարծւում էր մամուլում եւ նոյնիսկ մի շարք անյաջող փորձեր էին կատարուել նման կազմակերպութիւն ստեղծելու համար: Այդ բոլոր ձախողումների պատճառը պէտք է համարել այն, որ Համահայկական միութիւն ստեղծել փորձում էին հիմնականում մտաւորականութեան ներկայացուցիչները, որոնք չէին տիրապետում բաւարար նիւթական միջոցների, այդ գործիչներից շատերի մօտ բացակայում էր կազմակերպչական փորձը, նրանց մէջ չկային այնպիսի մեծ հեղինակութիւններ, որոնց հայ մեծահարուստները կը վստահէին խոշոր գումարներ: Միւս կողմից, հայ դրամատէրերի հիմնական մասը ցանկութիւն չունէր իր ժամանակը վատնելու զուտ բարեգործական գործունէութեան վրայ:

Նման համազգային կազմակերպութեան ստեղծման գաղափարը գործնական հողի վրայ դնելու եւ իրականացնելու համար պարտական ենք եգիպտահայ նշանաւոր բարերար Պօղոս Նուբար փաշային (1851-1930): Նա երիտասարդ տարիքից աչքի էր ընկել բարեգործութիւններով: Եգիպտոսում կազմակերպուող հանգանակութիւնների ցուցակները դրեթէ միշտ գլխաւորում էր Նուբարի անունը: Նա մեծ օժանդակութիւն ցուցաբերեց 1895-1896ի համիդեան կոտորածներից մազապուրծ եւ Եգիպտոս տապաւանած հազարաւոր փախստականներին¹¹, 1904ի Սասունի ջարդերից, 1905-1906ի հայ-թաթարական ընդհարումներից տուժածներին¹², մշտապէս աջակցում էր էջմիածնի Կաթողիկոսարանին ու Կ. Պոլսի Պատրիարքարանին¹³: Այսպիսով, ինչպէս տեսնում ենք, Նուբարն աջակից էր ոչ միայն եգիպտահայ համայնքին, այլ նաեւ արեւմտահայութեանն ու կովկասի հայութեանը պատուհասող անհամար եւ իրար յաջորդող աղէտների դարմանման գործին: Ժամանակի ընթացքում նա համոզուեց, որ մասնակի հանգանակութիւններ կատարելով կամ անհատական օգնութեամբ անհնար է վերացնել Ի. դարի սկզբի հայ ժողովրդի անհուն թշուառութիւնը:

Նուբարը եւս գիտակցում էր համազգային բարեգործական կազմակերպութեան անհրաժեշտութիւնը, քանի որ տեսնում էր, թէ ինչպէս են աղէտները իրար հետեւից պատուհասում հայ ժողովրդին, իսկ օգնութիւնը միշտ ուշ էր տեղ հասնում, քանի որ հանգանակութիւնները դանդաղ էին ընթանում: Հանգանակուած գումարների մի մասն էլ փոշիանում էր մինչև տեղ հասնելը, եւ դա աւելի էր վատացնում աղէտեալների վիճակը: Դրամահաւաք էին կազմակերպում նաեւ յեղափոխական կուսակցութիւնները, որոնց հաւաքած գումարների մեծ մասը կորչում էր անյայտ ուղղութիւններով: Վերակազմեալ Հնչակեանները նոյնպէս քանիցս նրան դիմել էին դրամ ստանալու պահանջով, բայց Նուբարը, շնայած եղած սպառնալիքներին, մերժողական պատասխան էր տուել, քանի որ վնասակար էր համարում յեղափոխական ամէն տեսակի գործունէութիւնը: «Այս քառասայից վիճակին մէջը կ'ապրէինք, - գրում է ՀԲԸՄ հիմնադիրներից Երուանդ Աղաթօնը (1860-1934), - երբ օր մը, ողբացեալ Պօղոս փաշան, յուսահատ եւ դառնացած, ըսաւ. - Մենք այս չարիքին առաջը չալտի կրնանք առնել, գէթ ջանանք անոր ցաւալի հետեանքները դարմանել: Եւ այդ վայրկեանէն միտքը դրաւ «Ալիանս Իզրայէլիք»ի նման ընկերութիւն մը կազմել՝ որու մասին տարիներ առաջ խօսուած էր արդէն»¹⁴:

Ըստ Աղաթօնի դեռ.եւս 1901-1902ին ինքը, Նուբարը եւ Ապահ Պետրոսեանը¹⁵ խօսել են նման կազմակերպութիւն ստեղծելու անհրաժեշտութեան մասին: Աղաթօնը նոյնիսկ այդ կառոյցի համար ծրագիր էր կազմել¹⁶: Սակայն բարեգործական կառոյց ստեղծելու գործին Նուբարը աւելի լրջօրէն լծուեց երբ 1904ի Սասունի կոտորածներից եւ 1905ին սկսուած հայ-թաթարական ընդհարումներից յետոյ ականատես եղաւ, թէ օգնութեան գումարները ինչքան դանդաղ են հանգանակում եւ տեղ հասնում: Միաժամանակ նա տեսնում էր թէ ինչ արագութեամբ է Հրէական Միութիւնը օգնութեան հասնում իր հայրենակիցներին:

Մինչ համահայկական կազմակերպութիւն ստեղծելը Նուբարը մանրամասն ծանօթացաւ Հրէական Միութեան կանոնադրութեանը եւ գործունէութեանը: Աղաթօնը բարեբարին ներկայացրեց տարիներ առաջ իր կազմած «Հայկական Միութեան Ծրագիր»ը, որը խմբագրել էր Լեւոն Մկրտիչեանը: Սակայն Նուբարը բոլորովին այլ ծրագիր պատրաստեց եւ ստեղծեց խմբագրական խորհուրդ, որտեղ ընդգրկեց Եագուպ Արթին փաշային (1842-1919), Կարապետ րէյ Շերիտճեանին (1851-1926), Մկրտիչ Անդրանիկեանին (1851-1939), Աղաթօնին եւ Նազարէթ Տաղաւարեանին (1862-1915)¹⁷:

Այսպիսով, հաշուի առնելով հայութեան դիմագրաւած դժուարութիւնները՝ ազգային բարեբարը մտայղացաւ Համաշխարհային Հրէական Միութիւն կազմակերպութեան օրինակով ստեղծել համահայկական բարեգործական մի ընկերութիւն, որը ժամանակին օգնութեան կը հասնէր աղէտների դէպքում, կը նպաստէր հայութեան նիւթական ու տնտեսական վիճակի բարելաւմանը, կրթական առաջընթացին:

Այդ նպատակով 1905ի վերջերին նա կահիրէում ստեղծեց Հայկական Բարեգործական Ընդհանուր Միութիւնը, որի նպատակն էր. ա՝ օժանդակել հայ ժողովրդի եւ իր հայրենիքի մտաւոր եւ բարոյական զարգացմանը, բ՝ օգնել նրանց նիւթական եւ տնտեսական վիճակի բարելաւմանը, գ՝ քաջալերել այդ

արդիւնքները առաջ բերելուն ծառայող ամէն ձեռնարկ ու հրատարակութիւն¹⁸ :

Կահիրէում Նուբարի կողմից ՀԲԸՄ ստեղծելու լուրը առաջինը եկեղեցու բնմից ժողովրդին աւետեց Եգիպտոսի թեմի առաջնորդ (1905-1912) Մկրտիչ եպիսկոպոս Աղաւունին (1863-1941)՝ 1905 Դեկտեմբերի 10ին: Նա յայտնեց, որ հիմնադիր-նախագահն արդէն Միութեան դրամարկը է մուծել 1000 ոսկի, որից 200 ոսկին անմիջապէս պէտք է յանձնուէր «Կովկասի Արկածելոց Նպաստ Հանգանակող Յանձնախումբ»ին, ինչպէս նաեւ յանձն է առել ամսական 20 ոսկի մուծել կազմակերպութեանը¹⁹ :

ՀԲԸՄ հիմնադրութեան լուրը մեծ խանդավառութեամբ ընդունուեց Հայ Հասարակութեան կողմից:

ՀԲԸՄին ընծայուած լայն ընդունելութիւնը *Լուսարբերի* յոգուածագիրը բա-ցատրում է ազգային լուրջ կազմակերպութեան ստեղծման գաղափարի բաւա-կան հասունացած եւ իրականացման ժամանակը հասած լինելով²⁰ :

Չնայած, որ սկզբում դեռեւս չէր հրապարակուել ծրագիրը, կանոնագիրը եւ միւս հիմնադիրների անունները, «...բայց Պօղոս փաշա Նուպարին նախագահութիւնը երաշխատրութիւն մըն է թէ լուրջ ձեռնարկի մը համղեպ կը գտնուինք» այդ օրերին գրում է Արփիարեանը²¹ :

Նուբարը մեծ հեղինակութիւն էր վայելում ոչ միայն իր բարեգործութիւնների ու բարձր դիրքի, այլեւ իր գործնականութեան շնորհիւ: Արփիարեանը մի քանի ամիս անց գրում, որ Նուբարը իր մեծ իմացականութեամբ, ընկերական բարձր դիրքով, բիւրեղային պատուասիրութեամբ, ազգին մատուցած ծառայութիւններով անզուգական անձնաւորութիւն էր, որի կողմը սուրաց ամէն Հայի մտածմունքն ու յոյսերը²² : Հրապարակախօս Լեւոն Մկրտիչեանը եւս վկայում է, որ այդ հաստատութեան սկզբնական յաջողութեան առաջին պատճառը հիմնադրի հանդէպ եղած բացարձակ փտահութիւնն էր²³ :

Նոր կազմակերպութեան ստեղծմանը ուրախութեամբ արձագանգեց նաեւ Չօպանեանը, չնայած դեռեւս հրապարակուած չէին ՀԲԸՄ կանոնադրութիւնն ու նպատակները: «Հաճոյքով իմացայ Եգիպտոսի հայ թերթերէն թէ Գահիրէի մէջ խումբ մը Հայեր որոշեր են հիմնել «Հայկական Բարեգործական Ընդհանուր Միութիւն» մը «Ալիանս Իսրայէլիթ»ի ծրագրով, եւ թէ Պօղոս փաշա Նուպար յանձն առեր է պատուոյ նախագահութիւնը եւ իր որդին՝ Առաքել պէյ գանձապահի պաշտօնը: - Գրում է Չօպանեանը եւ աւելացնում,- Կը մաղթեմ որ այդ ընկերութիւնը ըլլայ այն որուն պէտքը կը զգացուէր վաղուց եւ որու մասին «Անահիտ»ի մէջ գրած եմ յաճախ: Այստեղ ես այն կարծիքը յայտնած էի թէ այդպիսի ընկերութեան մը վարիչ մարմինը պէտք է Փարիզի պէս կեդրոնական քաղաքի մը մէջ հաստատուի. իմ կարծիքս միշտ կը մնայ անփոփոխ. բայց Պօղոս փաշայի պէս անձնատրութեան մը գործին գլուխն անցնիլը հասկնալի կը դարձնէ որ առ այժմ ընկերութեան հիմունքը հաստատուի Գահիրէի մէջ»²⁴ :

Այսպիսով, Նուբարի հեղինակութեան շնորհիւ ՀԲԸՄը մեծ ոգեւորութեամբ ընդունուեց ոչ միայն եգիպտահայութեան, այլ նաեւ ընդհանրապէս հայութեան կողմից:

Ինչպէս տեսանք, ՀԲԸՄը հիմնուեց դեռեւս 1905ի Դեկտեմբերին, սակայն նրա պաշտօնական ստեղծումը՝ հիմնադիր ժողովը, տեղի ունեցաւ 1906 Ապրիլի

15ին և հաստատեց Միութեան կանոնադրութիւնը: Առաջին ատենագրութիւնը վկայում է. «Այսօր, 15 Ապրիլ, 1906, Ս. Չատկի առաջին օրը, ստորագրեալքս, ի Գահիրէ, Նորին Վեմ. Պօղոս Բաշայի ապարանքը, կազմեցինք ընկերութիւն մը «Հայկական Բարեգործական Ընդհանուր Միութիւն» անուամբ...: Ընկերութեան Վարչական առաջին ժողովը բաղկացած է Կանոնագրիս 10րդ Յօդուածին մէջ նշանակուած 10 անդամներէն և այսօրուրնէ Ընկերութիւնս կազմակերպեալ իռչակուած է»²⁵:

Այդ ժողովին մասնակցեցին և հիմնադիր փաստաթղթի տակ իրենց ստորագրութիւնները դրեցին հետեւեալ անձինք.՝ Պօղոս Նուբար փաշա (ատենապետ), Եագուպ Արթին փաշա (փոխատենապետ), Երուանդ բէյ Աղաթօն (փոխատենապետ), Առաքել բէյ Նուբար (1881-1954) (դանձապահ), Տըթ. Նազարէթ Տաղաւարեան, Մկրտիչ Անդրանիկեան (1851-1939), Գրիգոր Եղիայեան (1833-1911), Կարապետ բէյ Շերիաճեան, Մկրտիչ բէյ Մարկոսոֆ (1849-1919), Յովհաննէս բէյ Յակոբեան (1855-1917):

Կանոնագիրն ունէր երկու անփոփոխելի պայմաններ՝ 1.- Ընկերութիւնը մարդասիրական հաստատութիւն է, որեւէ քաղաքական կամ առեւտրական հանգամանք չունի, 2.- Ընկերութեան հիմնական դրամազլուխը անձեռնմխելի է:

Առաջին դրոյթի միջոցով կառուցը հետու էր մնալու քաղաքական հոսանքներից, քանի որ հակառակ պարագայում չէր կարող լինել համահայկական կազմակերպութիւն: Նուբարը խնդիր էր դրել ստեղծել Բարեգործականը բոլոր հայերի համար՝ առանց դաւանական ու քաղաքական բաժանումների:

Անձեռնմխելի դրամազլխի մասին դրոյթը, որը սովորական երեւոյթ էր Եւրոպայում, հայ իրականութեան մէջ առաջին անգամ կիրառուել է ՀԲԸՄի կողմից: Նախկինում ստեղծուած հայկական բարեգործական կառույցները անձեռնմխելի դրամազլուխ չէին պահում, որի հետեւանքով հիմնական դրամազլխի ծախսուելուց յետոյ նա իրենք նա իրենց ստեղծած հաստատութիւնները դադարում էին: Եթէ անձեռնմխելի դրամազլխի մասին դրոյթը չլինէր, բնականաբար հայութեանը պատուհասող աղէտները դարձանելու համար ՀԲԸՄի գումարները չէին բաւարարի և կը սպառուէին գործունէութեան առաջին իսկ տարիներից, իսկ կառույցը կը դադարեցնէր իր գործունէութիւնը: Նուբարի կիրառած այդ նորութիւնը պատճառ դարձաւ, որ նրա ստեղծած միութիւնը և միւս բարեգործական հաստատութիւնները (դպրոցներ, հիմնադրամներ ևն.) յաջողութեամբ գործեն մինչև այսօր:

Այդ երկու դրոյթների շնորհիւ Նուբարը կարողացաւ կազմակերպութիւնը պահել բարեգործական ուղու վրայ՝ հետու քաղաքական վերիվայրումներից և ապահովեց նրա յարատեւութիւնն ու յետագայ բարգաւաճումը՝ անձեռնմխելի դրամազլխի շնորհիւ:

ՀԲԸՄի կանոնագիրը հաստատելու համար դեռևս Ապրիլի 12ին Նուբարը և Արթին փաշան պաշտօնապէս դիմել էին Եգիպտոսի իշխանութիւններին: Ներքին Գործերի նախարար Մուստաֆա Ֆեհմի փաշան Մայիսի 7ին պաշտօնական պատասխան ուղարկեց, որտեղ նշուած էր. «Այդ շնորհաւորնս զՁեզ որ Հայոց նիւթական և բարոյական վիճակի բարելաման հոգածու կը գտնուիք, և Կառավարութիւնս ընդունելով այդ գործին օգտակարութիւնը՝ յաջողութիւն կը մաղթ անոր»²⁶:

Այսպիսով, 1906 Ապրիլի 15ին, պաշտօնապէս հիմնուեց ՀԲԸՄը, որի հիմնադիրները հանդիսացան եգիպտահայ մի խումբ մեծահարուստներ: «Շատ գաղափար չունէինք այդ կարգի ուժերէ կազմուած մարմնոյ մը յարատեւութեան եւ օգտակարութեան վրայ,- գրում է Միքայէլ Նաթանեանը (1868-1954),- բայց շատ շանցած մեր այդ կարծիքը փոխուեցաւ...: Գործին գլուխը կը գտնուէին արդարեւ, այնպիսի հոյակապ դէմքեր եւ անձնատրոսփիւններ, եւ անոնք ա՛յնքան սրտովին նուիրուած եւ փարած էին Հ.Բ.Ը.նդի. Միութեան, որ անհկա Հայ կեանքի մէջ նոր դարաշրջանի մը սկիզբը եղաւ»²⁷:

ՀԲԸՄի հիմնադրումից երեք տարի անց, անդրադառնալով Միութեան ստեղծման պատճառներին, վարչութեան տեղեկագիրը նշում է, որ հիմնադիրները «ուզեցին մանաւանդ լրացնել պակաս մը՝ ազգային բազմաշատ եւ ստիպողական պէտքերը ուսումնասիրելու, ինչպէս նաեւ անոնց հարկադրած դարմանները հոգալու: Մեր շատ մը ազգային ընկերակցութիւնները, որոնք տեղական խնդիրներու կամ մասնատր նպատակի մը համար կազմուած են, իրենց անձուկ միջոցներով եւ սահմանափակ գործունէութեամբ չէին կրնար բնականաբար ընդգրկել ազգային յեղաշրջումի ընդարձակ գործը: Այս պատճառաւ վաղուց ըմբռնուած էր ազգային ընդհանուր Միութեան մը կարեւորութիւնը: Այս մտածումը ունենալով երեք տարի առաջ յղացանք Հայկական Բարեգործական Ընդհանուր Միութեան գաղափարը անջատ դաւանական կամ դասակարգային խնդիրներէ, եւ իր գոյութեանը մէջ անկախ ազգային իշխանութիւններէն կամ ուրիշ կուսակցական ազդեցութիւններէն»²⁸:

Նուբարը իրեն յատուկ եռանդով ձեռնամուխ եղաւ Բարեգործականի ծաւալման ու զարգացման գործին, եւ առաջին արդիւնքներն երեւան եկան շատ կարճ ժամանակուով: ՀԲԸՄը գերազանցեց բոլոր սպասումները, քանի որ դարձաւ Միխուքի ամենահզօր հասարակական կազմակերպութիւնը, որի մասնաճիւղերը տարածուեցին հայկական բոլոր համայնքներում եւ յետագայում մեծ դեր խաղացին սփիւռքահայութեան կրթական, մշակութային ու մարզական առաջընթացի գործում: ՀԲԸՄը նաեւ մեծ աջակցութիւն ցուցաբերեց Սորհրդային Հայաստանին՝ վերաշինութեան եւ ներգաղթի կազմակերպման գործում²⁹:

Այսպիսով, ՀԲԸՄի ստեղծումը կատարուեց ժամանակին, եւ այն ունեցաւ խոշոր ներդրում հայ ժողովրդի կրթական, մշակութային, մարզական եւ ինչու չէ՞ նաեւ տնտեսական կեանքում:

ԾԱՆՕԹԱԳՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

¹ Լեւոն Զորմիսեան, Համապատկեր Արեւմտահայոց Մէկ Դարու Պատմութեան, Հտր. Գ. (1908-1922), Պէյրութ, Տպ. Սեւան, 1975, էջ 115:

² Վահան Քիրքեճեան, «Հայկական Միութիւնը», Լուսարեւ, Գահիրէ, 30 Մարտ 1905:

³ Էդուարդ Մելքոնեան, Հայկական Բարեգործական Ընդհանուր Միութեան Պատմութիւն, Երեւան, «Մուղնի» Հրատ., 2005, էջ 34:

⁴ Արշակ Զօպանեան, «Մարդ Մը», Անահիտ, թիւ 11, 1904, էջ 162-163:

⁵ Նոյն, էջ 161-163. նաեւ՝ Արշակ Զօպանեան, «Բառ Մը Պ. Զերազին», Անահիտ, թիւ 2, 1905, էջ 44-45:

⁶ Զօպանեան, «Բառ Մը», էջ 45:

⁷ «Գաղափար Մը Եւ Բարեփոխումները», Բազմապէս, Հտր. 4Գ., թիւ 3, Մարտ, 1905, էջ 105-110:

- ⁸ Նոյն, էջ 107:
- ⁹ Ոսկեմատեան Հայկական Բարեգործական Ընդհանուր Միութեան 1906-1931, Փարիզ, 1935, էջ 451:
- ¹⁰ Մեկտնեան, էջ 33:
- ¹¹ Երուանդ Օտեան, Պօղոս Փաշա Նուպար, Հրատարակութիւն Եփրատ Գործակալութեան, Կ. Պոլիս, Տպ. Արաքս, 1913, էջ 12:
- ¹² Լուսարեք, 23 Դեկտեմբեր 1905:
- ¹³ Արտաշէս Գարտաշեան, Նիւթեր Եգիպտոսի Հայոց Պատմութեան Համար, Հար. Բ., Վենետիկ-Մ. Ղազար, 1986, էջ 280:
- ¹⁴ Երուանդ Աղաթօն, Ինչ Կը Խորհին Հայկ. Բարեգ. Ընդհ. Միութեան Հիմնադիրները, Փարիզ, 1933, էջ 26:
- ¹⁵ Բուն անունով Աւետիս Գրմաճեան: Մնած է Արարկիւր 1872ին: 1895ին իբրև Հնչակեան Կիլիկիա անցնելով Աղասիի հետ կը կազմկերպէ Չէլթունի ապստամբութիւնը: Աւելի ետք կ'անցնի Եւրոպա եւ Պօղոս Նուպարի յանձնարարութեամբ կը հաստատուի Գահիրէ: Կը դառնայ հիմնադիրներէն Հայ Սահմանադրական Ռամկավար Կուսակցութեան: 1921ին կ'անցնի Կիլիկիա՝ պայքարելու անոր ինքնապաշտպանութեան համար: Կը մահանայ Գահիրէ 1928ին: 1918ին հրատարակած է Արծիւներու Բոյնը հատորը, նուիրուած Չէլթունի 1895ի դէպքերուն:
- ¹⁶ Մեկտնեան, էջ 34:
- ¹⁷ Մեկտնեան, էջ 34-35:
- ¹⁸ Ոսկեմատեան, էջ 25:
- ¹⁹ «Հայկական Բարեգործական Ընդհանուր Միութիւն», Լուսարեք, 12 Դեկտեմբեր 1905:
- ²⁰ Կիլիկեցի, «Հայկական Բ. Ը. Միութիւնը», Լուսարեք, 21 Դեկտեմբեր 1905:
- ²¹ Արփիար Արփիարեան, «Կարկառուած Չեք», Լուսարեք, 14 Դեկտեմբեր 1905:
- ²² Հայկակ, «Գործ Մը Կոթող Մը», Լուսարեք, 7 Յունիս 1906:
- ²³ Լեւոն Մկրտիչեան, «Բարեգործականին Յաջողութեան Գաղանիքները», Միութիւն, Յունուար-Յունիս, 1926, էջ 41:
- ²⁴ Արշակ Զօպանեան, «Հայկական Բարեգործական Ընդհանուր Միութիւն», Անահիտ, թիւ 1-2, 1906, էջ 27:
- ²⁵ Ոսկեմատեան Հայկական Բարեգործական Ընդհանուր Միութեան 1906-1913, Գահիրէ, 1914, էջ 29:
- ²⁶ Կանոնադիր Հայկական Բարեգործական Ընդհանուր Միութեան, Աղեքսանդրիա, 1906, էջ 3:
- ²⁷ Միքայէլ Նաթանեան, «Ռամկավար Կուսակցութեան Կազմութեան Պարագաները», Եգիպտահայ Տարեցոյց 1925, Ա. Տարի, Աղեքսանդրիա, Տպ. Ա. Գասապեան, 1924, էջ 163:
- ²⁸ Հայկական Բարեգործական Ընդհանուր Միութիւն. Եռամեայ Տեղեկագիր, Գահիրէ, 1909, էջ 7-8:
- ²⁹ Այդ մասին տե՛ս նաեւ՝ այս հատորին մէջ տեղ գտած Վաչէ Ղազարեանի հրատարակումը:

THE CIRCUMSTANCES THAT LED TO THE FOUNDING OF THE ARMENIAN
GENERAL BENEVOLENT UNION

(Summary)

SAMUEL POGHOSSIAN

samvelp77@mail.ru

Founding a strong pan-national organization with a cultural, philanthropic, and non-partisan orientation was a topic of serious and extensive discussion among Armenian activists in the early twentieth century.

This idea was implemented by Boghos Nubar Pasha of Egypt. Nubar was convinced that piecemeal fundraising and individual help was not enough to alleviate the dire conditions of the Armenians due to continual massacres and killings in the Ottoman Empire at the beginning of the 20th Century.

Against the backdrop of various attempts at establishing a pan-Armenian philanthropic, a-political, and non-partisan organization, the author highlights certain factors that turned Nubar's brainchild into a success, unlike its various predecessors, which were limited, constrained within the boundaries of single states, and did not have an untouchable fund.

The author also notes that Nubar's authority was a guarantee of the success of the project as he gave credit and weight to the organization. The news was welcomed by both the native Armenians of the Ottoman Empire and those who resided beyond its borders.

The author notes that the founding of the AGBU happened at the right time. It had a huge impact on the cultural, educational and economic improvement of Armenians worldwide.